

„Došel jsem na rozhraní života a smrti, vkročil na Proserpinin práh, projel všemi živly a vrátil jsem se. Uprostřed noci jsem spatřil slunce jiskřící jasným světlem. K bohům podsvětním i nebeským jsem přistoupil na dosah ruky a vzýval je z bezprostřední blízkosti.“

Apuleius

Pan Bedřich Svatoš nejprve spatřil potemnělý profil a pableskující plavé kadeře, v nichž se stáčelo matné venkovní osvětlení. Mírné pootočení hlavy mu dopřalo pohled na klasicky rovný nos a dokonale nevyzpytatelná, snad poněkud krutá ústa, to vše pod dohledem páru smolně temných očí. Upírova tvář neprozrazovala nic z toho, co by penzista rád četl v jeho myšlenkách, ale alespoň vypadal tak, jak si ho celou dobu představoval - bezvěký, nadčasový a, ehm, pohledný. Příchod domácího pána seznal letným pokývnutím hlavy, pak si ledabyle přehodil nohu přes nohu a čekal.

„Bud' pozdraven a vítěj v mém domě,“ hlásil se k němu Svatoš netrpělivou latinou.

Lucius podmračeně stáhl obočí. „Nenamáhejte se. Moderní přízvuk ve své mateřštině špatně snáším. Rve mi uši. Znáte přece moje jazykové vybavení, nač potom to divadýlko.“ Nenuceně ukázal bílým prstem na diktafon, který se cudně choulil za horou okultních příruček.

Svatoš zapálil svíci s vůní skořice, dárek od vnučky, a usedl na židli naproti luznému nadpřirozenému jevu. „Přesto musím přiznat, že mi vaše dorozumivací schopnosti vyrazí dech.“

„Skutečně? Měl byste vědět, že jsou pouze nepatrným zlomkem všeho, co umím.“

„To je prohlášení, které se jistě vyplatí nepodceňovat.“

Lucius se pohodlně zapřel do křesla, vklínil alabastrové prsty do sebe a až bolestivě se protáhl. „Když je tedy mezi námi jasno, vezměte hned z kraje na vědomí, že v žádném případě nedovolím, aby mi někdo hatil plány. Co tím, u všech všudy, sledujete? Hrajete si na profesora van Helsinga? Berte mou návštěvu jako velmi, velmi důrazné varování. Mohl byste totiž narazit bolestivěji, než myslíte.“

Bedřich Svatoš marně hledal v Luciových očích zlobu odpovídající jeho výhrůžnému prohlášení. Pak se tajemně usmál: „Naložte se mnou jako s mým dobrým přítelem Otomarem?“ Tenhle okamžik si hodlal vychutnat.

Upírovou lhostejnou tváří se mihlo sotva znatelné překvapení, avšak ohníčky v očích neztratily nic na věčné potměšilosti.

Svatoš se chvíli kochal vlastním vítězstvím. „To jste nečekal, že? I při všech vašich mimořádných schopnostech...“

Lucius se rychle vzpamatoval. Zlehka podložil výrazně půvabnou hlavu hřbetem dlaně a čekal, čím ho důchodce ještě překvapí.

„Nepochybuji, že se hravě dokážete zbavit všech nepohodlných osob, ale já nejsem z nejmladších a smrti se nebojím...“, nadhodil domácí pán.

Nato si host zlehka, přemýšlivě přejel prsty po bradě. „A umírání?“

Bedřich Svatoš ukázněně složil ruce na kolena. „Co vy o tom víte? Kolikrát jste umíral?“

„Nelaškejte se mnou!“ zavrčel Lucius a tentokrát už na něm byla ztráta trpělivosti patrná. „Chci jistého mladíka zbavit trápení a vy mi v tom bráníte.“

Svatoš pokrčil rameny. „Jen jsem mu chtěl dopřát možnost volby.“

„A k čemu by mu byla, milý pane?“ syčel dál upír. „Přál bych vám, abyste viděl, co já. Nevyléčitelně nemocné pacienty, kteří trpně čekají na smrt, protože jim nic jiného nezbyvá. Nahlédl jsem jim do duše, cítil jsem jejich živočišný strach i bolest. Já nedovolím, aby zakoušel podobná muka jen kvůli hlouposti, které říkáte svoboda rozhodování!“ Lucius si mimoděk přitiskl dlaně k uším. V průběhu staletí viděl umírat lidi hladem, spatřil umírající na mor i souchotiny, zpozřdali přihlížel vražedným úkladům, procházel zpustošená bojiště a sám byl nesčetněkrát příčinou lidského konce. Nic z nastřádaných vjemů se však nevyrovnalo zážitkům z oddělení, které mu ukázal doktor Jelínek. Předvedl mu živoření od jedné dávky utišující drogy ke druhé, úděsně vyhublé pacienty, kteří jsou odkázáni na pomoc druhých, a při životě je udržují hadičky či podivné přístroje, takže z člověka zbývá jen pramálo. V jejich mysli četl úzkost, nejistotu hnanou ode zdi ke zdi a bezbřehou, neutišitelnou bolest. Slyšel je v duchu volat maminku, pánaboha i všechny svaté. S tak ryzí, až hmatatelnou bezútěšností se ještě nikdy nesetkal.

„A co jste si myslel?“ namítl pan Svatoš nahlas. „Že je život peříčko? Že z něho bezbolestně vyklouzneme? Tolikrát jste musel zabít a nevíte o nás vůbec nic. Stačilo pár let, aby vám všechno lidské jednou provždy vypadlo z paměti...“